

Rozhovor o pedofilii v Cirkvi: Zradili svoje poslanie – tvoria „Judášovu cirkev“

Dariusz Ocho

7. marca 2019 ✝ Cirkev ✝ Rozhovory

„Vyhrážajú sa mi smrťou, že budem zavraždený ako kňaz Popiełuszko. To len ukazuje, s kým máme do činenia. Ľuďom, ktorí klamú a vyhrážajú sa, treba sa postaviť na odpor, aby nezavedli totalitnú vládu.“

O brutálnej ofenzíve homoideológie hovorí v rozhovore kňaz Dariusz Ocho.

Dariusz Ocho

Ako definujete homoherézu?

– Homoheréza je tvrdošijné odmietanie cirkevnej náuky o homosexualite zo strany členov Cirkvi. Homoheréza sa zvyčajne prejavuje v dvoch formách. Prvou z nich je postoj odmietania celého učenia Cirkvi o tejto téme – čiže ignorovať skutočnosť, že homosexualita je čosi negatívne, a že je – ako hovorí Katechizmus – závažnou nezriadenosťou. Takýto postoj v skutočnosti je dôsledkom prijatia ideológie súčasnej homolobby nazvanej gender ideológia. Katolík týmto opúšťa katolícku vieru v prospech tejto ideológie.

Druhá forma problému sa týka homosexuality medzi duchovenstvom. Cirkev jasne hovorí, že ľudia s homosexuálnymi sklonom nesmú byť vysvätení, ba ani prijímaní do seminára! Lebo to nie je pre nich dobrá cesta, naopak: je pre nich veľmi nebezpečná a plná pokušení, ktorým ľahko môžu podľahnúť. Bola by to podobná situácia, ako keby sme súhlasili s koedukačnými kláštorami, kde by normálny chlap mal celý svoj život stráviť v ženskom kláštore. Kto by v takejto situácii vytrval a nedopustil sa hriechu? Mnohí však toto učenie odmietajú.

V Cirkvi však máme do činenia nielen s homoherézou, ale aj s pedofíliou medzi kňazmi, nie?

– Áno, v našom prostredí sú aj pedofili alebo radšej homopedofili. Netreba vysvetľovať, že pedofília je jedným z najväčších zločinov, pretože láme duchovnú chrbticu dieťaťa. V dôsledku sexuálneho obťažovania ba znásilnenia zo strany pedofila môže z dieťaťa vyrásť duchovný mrzák. A je to ešte hroznejšie, keď sa takéhoto zločinu dopustí človek, ktorého úlohou je starať sa o deti – kňaz, učiteľ alebo rodič. Potom je to

zločin na druhú. V prípade kňazov – dokonca na tretiu! Ich úlohou je predsa ohlasovať a konať tie najposvätnšie veci!

Dnes sa priznáva, že v prípade kňazov – pedofilov, v Cirkvi prevládala starosť chrániť skôr inštitúciu než samotné deti. Pritom človek je cestou Cirkvi. Je potrebné chrániť dieťa, nie obraz Cirkvi. Okrem toho, ak nebudeme brániť dieťa, obraz Cirkvi bude v dlhodobom horizonte tak či tak zničený. Nakoniec sa to pochopilo a dnes vo veci očisťovania sa od hriechu pedofílie nikto nerobí toľko ako Cirkev.

Bola to nevedomosť, že aj v radoch kňazstva sa môže vyskytovať pedofília (ktorá je ťažie liečiteľná ako homosexualita), ktorá viedla k nedostatočnej ochrane detí. Ľudia si jednoducho nedokážu predstaviť, že by sa kňaz mohol dopustiť niečoho takého. Takže ak sa niečo také stalo, potrestaní boli tí, čo sa sťažovali, deti, ktoré hľadali pomoc! Každý si myslel, že určite klamú. Pre nich to však bola ďalšia trauma, skutočný horor. Teraz, vďaka zverejneniu takýchto prípadov, signály od detí berieme veľmi vážne. Je nepríjemné sa dozvedieť, že niekto má tuberkulózu alebo je Judášom, ale je to lepšie vedieť, aby sa tuberkulóza nešírila a Judáš neutralizoval.

Aký veľký je tento problém medzi kňazmi?

– Treba predovšetkým zdôrazniť, že v Cirkvi v deväťdesiatich percentách máme čo do činenia s aktmi homosexuálnej pedofílie, čiže **homopedofílie**, najmä **efebofilie**, čiže so sexuálnym obťažovaním a znásilňovaním nie detí všeobecne, ale len dospievajúcich chlapcov. Toho sa dopúšťajú homosexuálni kňazi.

Treba tiež mať na pamäti, že podľa výskumu uskutočneného v rôznych krajinách, z tisícky odsúdených pedofilov sediacich vo väzení, asi štyristo sú homosexuáli, a iba jeden (alebo ešte menej) kňaz, zvyčajne homosexuál. Takýto je rozsah tohto javu. Keď médiá toľko hovoria o pedofilných kňazoch, mali by štyristo krát viac hovoriť o tomto jave v gay komunitách. Keď je Cirkev obviňovaná z pedofílie, potom štyristo krát viac by mali byť z nej obviňované gay komunity. Tak by tomu bolo, keby médiám v prvom rade záležalo na dobre detí a nie na ničení Cirkvi. Zatiaľ z okrajových negatívnych prípadov robia dnes palicu, ktorou bijú Cirkev, čím páchajú veľkú krivdu všeobecne na kňazoch, ktorí akoby predstavovali nejakú škodlivú a nebezpečnú skupinu pre spoločnosť. Veľmi podobne nacisti hovorili o Židoch. Odtiaľ je len krok do výzvy požadujúcej vyhubenie takejto skupiny.

Najvierohodnejšie výskumy poukazujú na to, že homosexuálov v spoločnosti je menej ako dve percentá. Podľa svetových výskumov však v priemere štyridsať percent všetkých svetových pedofilných zločinov a šesťdesiat percent prípadov AIDS pripadá na nich, čo je obrovsky nadmerné zastúpenie. Pravdepodobnosť, že homosexuál spácha pedofíliu alebo ochorie na AIDS (a iné pohlavné choroby), je preto niekoľkonásobne vyššia ako u normálnych mužov. Potrebujete lepší dôkaz, že ide o poruchu, patológiu? A patológiu netreba propagovať, ale liečiť!

V roku 2002 bola vo Varšave odhalená skupina pedofilov, ktorí zneužívali deti, ktoré utiekli z domovov a sirotincov. Deti spali na železničnej stanici, ktorá sa pre pedofilov stala – ako sami hovoria – zásobou čerstvého mäsa. Členmi skupiny boli často vysoko postavené osoby v mnohých oblastiach. Bol ohlásený veľký škandál, o ktorom okrem iného nakrútil film aj režisér Sylwester Latkowski. Čo sa stalo potom? Táto záležitosť bola zametená pod koberec tak, ako tomu bolo v prípade podobných škandálov v Belgicku a Litve.

Novinárom, ktorí tak aktívne útočia na Cirkev, navrhujem, aby sa s touto otázkou oboznámili a skúmali, prečo z takého veľkého oblaku vôbec nezapršalo. Nech sa pozrú, koľko pedofilov je medzi politikmi, medzi umelcami, učiteľmi a vo vlastnom žurnalistickom prostredí. Nech o tom napíšu a uvedú titulky na prvej strane – ak chcú byť poctiví. V opačnom prípade budeme mať stále do činenia so strašným pokrytectvom, proti ktorému sa treba rozhodne postaviť.

V Cirkvi vždy boli hriešni ľudia, ale prečo sa hriech v druhej polovici dvadsiateho storočia tak zintenzívnili?

– Cirkev a svet sú spojené nádoby. Nežijeme v rôznych kozmoch. Cirkev je súčasťou sveta a súčasťou kultúry. Snažíme sa ovplyvňovať svet, ale aj svet ovplyvňuje nás – v dobrom i v zlom. Hnutia a vplyvné javy vo svete ovplyvňujú aj Cirkev. V dobách všeobecného, veľkého blahobytu sa ľuďom často v hlavách všeličo prevráti (predtým k tomu dochádzalo iba u málopočetných elít). Strácajú sa v tom, čo je telesné. Priťahujú ich primitívne ideológie.

Genderová ideológia a homoideológia sú v podstate ideológie sexuálnych maniakov – ľudí, ktorí zo sexuality spravili bôžika. To je tiež typické pre ateistov – zosadenie Boha vedie k vyzdvihnutiu fyziológie na prvé miesto. Ak to, čo je v nás duchovné, zostane nerozvinuté, ľahko nás ovládne telesnosť – ako je to často u detí a ľudí s mentálnym postihnutím.

Mnoho ľudí dnes žije v súlade s touto ideológiou, ktorá, bohužiaľ, niekedy ovplyvňuje aj duchovne a intelektuálne slabších katolíkov, vrátane kňazov. Nejde o nový jav, veď už tu boli snahy spojiť marxizmus s kresťanstvom, mali sme mierové hnutie kňazov, duchovenstvo spolupracujúce s totalitnými systémami, ktoré zato dodnes dostáva vysoké dôchodky. Takže keď boli katolíci, a dokonca aj kňazi, ktorí tvrdili, že možno zladať kresťanstvo a spoluprácu s Hitlerom, či so Stalinom alebo Bierutom, nebudeme prekvapení, že dnes niektorí tvrdia, že kresťanstvo je možné zladať s genderovou ideológiou.

Je to výsledok nielen nevedomosti alebo hlúposti, ale často aj zlej vôle. Pretože keď hreším, mám pred sebou dve možnosti: Prvá spočíva v uznaní, že som sa dopustil niečoho zlého, že prikázanie je dobré a ja sa musím usilovať o obrátenie. Druhá je povedať si, že som učinil dobre, a že prikázanie je nesprávne, a dôsledne trvať na zdôvodňovaní a prehlbovaní hriechu. Lebo ak nebudeme žiť, ako veríme, budeme veriť, ako žijeme.

Jestvuje chorá časť duchovných, ktorí hlboko zrádzajú svoje poslanie – môžeme povedať „Judášova cirkev“. Neraz v médiách vidíme kňaza s kolárikom, ktorý hovorí jazykom ideológie propagovaným týmito médiami, nie jazykom pravdy Cirkvi. Kňaz, ktorý hovorí v jazyku ľavicovej ideológie, zasieva v hlavách ľudí strašný zmätok, ničí najcennejšiu vec – ich vieru. Počujú kňaza, ktorý hovorí o eutanázii alebo potrate, že vraj v skutočnosti to nie je nič strašné. Takí kňazi podnecujú k hriechu a k apostázii.

Treba mať vždycky na pamäti, že existujú kňazi, ktorí prešli na stranu protivníka. Ešte nosia kňazský kolárik, sutanu či habit, ale v srdci sa už stali nepriateľmi Ježiša. Prijali učenie Satana – s tým treba jednoducho počítať. Koniec koncov Judáš predstavoval takmer desatinu apoštolov.

Nedávno sme sa dopyčuli o rehoľníkovi, ktorý stratil vieru už v seminári, presvedčili ho však, aby z neho nevystupoval. Ten človek celý svoj kňazský život žil ako ateista, pôsobil vo Vatikáne, tam bol aj jedným z riaditeľov a súčasne celý život úzko spolupracoval s UB, medzitým trvalo donášal na pápežov. Po celú dobu ako neveriaci vierohodne viedol rehoľný život a slávil sviatosti. Tento prípad jasne ukazuje, že človek môže

byť kňazom spolupracujúcim s diablom, ale navonok budiť dojem dôstojného duchovného. Taký kňaz zvyčajne predkladá veriacim taký život, aký sám vedie, kresťanstvo v "soft" verzii: maximálne výhody a príjemné zážitky, minimum prikázaní a dobrých skutkov. Často sa dá zhrnúť do zásady: „si tým lepším kresťanom, čím viac sa riadiš nie učením Cirkvi, ale anti-kresťanskými médiami, ktoré Cirkev úprimne nenávidia.“

Ak kňaza chvália smrteľní nepriatelia Cirkvi, pretože hovorí veci v rozpore s učením pápeža, je jasným znamením, že už môže patriť do Judášovej Cirkvi. Treba o tom vedieť, aby sa človek mohol efektívne brániť, a aby sa vystríhal jeho slov i jeho samého.

Takže títo ľudia v Cirkvi predstavujú skupinu, ktorú mnohí označujú za levandulovú mafiu? Ak áno, v čom spočíva a aký má zámer?

– Pojem levandulovej mafie sa pomaly stáva známym aj v Poľsku. V USA sa používa už desaťročia. Je to označenie pre homosexuálnu lobby v Cirkvi, o ktorej nedávno hovoril sám pápež František.

Homosexuálni kňazi prikladajú veľký význam svojmu oblečeniu, podľa možnosti čo najdrahšiemu, parfumom (vrátane levandulovým) a podobným veciam, z čoho pochádza označenie "levandulová mafia". Správajú sa trochu ako playboyi. Obvykle budujú pevné spojenectvá, navzájom sa podporujú obchádzajúc objektívne pravidlá – napríklad sa snažia, aby ľudia tohto štýlu sa v Cirkvi dostávali na vyššie miesta, aj keď na to nemajú potrebné kompetencie.

V Cirkvi by zodpovedné pozície mali obsadzovať starostlivo vybraní ľudia, ale často medzi hlavné kritériá patrí príslušnosť k tejto lobby. Takéto veci sa môžu stať a stávajú sa v mnohých iných prostrediach. V Poľsku majú miesto napríklad v aj divadle – mnohokrát o tom hovorila Joanna Szczepkowska a potvrdil to Kazimierz Kutz. Podľa nich v poľskom divadle dominuje homolobby. Podmienkou pre získanie pozície v divadle je príslušnosť k skupine alebo prinajmenšom *gayfriendly* postoj. Ostatní nemajú šancu. Po svojej kritike Szczepkowska (výborná herečka, prezidentka Zväzu poľských umelcov), počula, že „je nikým a že už nebude“. Hľa, toto sú ospevovatelia tolerance. Akonáhle majú moc, riadia totalitárne. Ich program: od tolerance k totalitarizmu. To je tiež príčinou úpadku divadla v Poľsku – s takýmto lobby často degeneruje do štýlu homoporno predstavenia, z ktorého diváci čo najskôr odchádzajú.

Tu jasne vidno, čo sa môže stať v prostredí, kde dominuje homolobby, a kde vykonáva absolútnu moc.

Je samotné odhalenie existencie takejto mafie dobrý spôsob ako sa proti nej brániť?

– Bohužiaľ, to nestačí. Neexistuje žiaden spoľahlivý spôsob, ako sa vyrovnať so zlom, ktoré je v človeku, a teda v Cirkvi. Pápež František tiež uviedol, že vo Vatikáne je gay lobby, a dodal: „uvidíme, čo sa s tým dá robiť“. Takže aj pre neho to nie je jednoduchá situácia, nemá hotový, neomylný recept, musí lepšie preskúmať situáciu. Koniec koncov voľba zla je dielom našej slobody. Ak niekto sa rozhodne hrešiť, nikto mu v tom nebude prekážať, dokonca ani Boh – pretože mu dal slobodu. Je to ťažké, najmä keď tak koná kňaz – človek, ktorý každodenne má do činenia s tými najsvätejšími vecami. Ak toto ho nepresvedčí, čo by ho ešte mohlo presvedčiť? Ak kňaz pošliape to, čo je najsvätejšie a čo je mu zverené, začína padať ako kameň, ktorý sa odlomil z katedrálnej veže...

Corruptio optimi pessima ... (skaza najlepšieho je najhoršia)

– Presne tak. Duchovní študujú najposvätnéjšie a najmúdrejšie veci, veci duchovné. Každý deň slávime svätú omšu – je to naozaj najväčší poklad na tejto zemi. Preto je medzi kňazmi toľko svätých. Ak napriek tomu kňaz trvalo žije v ťažkom hriechu, čo mu má pomôcť?

Mať výhrady voči nám, že hovoríme o týchto veciach, je to isté, ako keby sme vyčítali evanjelistom, že písali o Judášovi. A predsa Judáš je večný – jeho nasledovníci stále žijú – sú to kňazi, ktorí si zvolili cestu zrady. Len Boh vie, či z vlastnej viny alebo nie, iba On ich môže nakoniec súdiť a nakoniec aj nás. My však musíme pamätať, že v Cirkvi takí ľudia vždy boli, sú i budú – čo je podmienkou účinnej obrany proti ich zrade.

Neexistuje spôsob, ako odstrániť všetky choroby či všetkých zločincov zo sveta. Naša činnosť spočíva len v obmedzovaní ich vplyvu. Lekári ani policajti nebudú nikdy bez práce. Lekári nikdy nevylicia všetky choroby, ani policajti nikdy nepochytajú všetkých zločincov. V Cirkvi je to podobne. Texty, ktoré problém konkrétne pomenúvajú, sú práve takým prvkom obmedzujúcim činnosť homolobby. Homosexuálna lobby v Cirkvi je jednou zo štruktúr hriechu, ktoré v ňom existujú. Už samotná znalosť, že existuje, sťažuje jeho fungovanie. Až doteraz keď niečo vyšlo najavo, po čase upadlo do zabudnutia. Známe sú prípady, kedy aj napriek očividným faktom bol evidentný previnilec tvrdošijne obhajovaný. Po takýchto textoch je to už oveľa ťažšie. Okrem iného preto, že keď v poslednej dobe vyšiel najavo dvojaký homosexuálny sexuálny život škótskeho kardinála Keitha O'Briena, Benedikt XVI. okamžite zareagoval a nedovolil mu zúčastniť sa na poslednom konkláve. Po pozbavení svojho postavenia mu bolo nariadené žiť v pokání.

Spomínali ste, že po zverejnení článku „S pápežom proti homoheréze“, ktorý bol preložený do mnohých jazykov, ste sa nestretli s verejnou menovitou kritikou v cirkevných kruhoch. Nebojíte sa obvinenia z homofóbie? Nemáte obavu, že skôr alebo neskôr sa tým bude zaoberať svetská moc?

– Ba čo viac, po prečítaní tohto článku sám pápež Benedikt XVI. mi dal osobitné apoštolské požehnanie pre ďalšiu prácu. A presne rok po svojom vystúpení začal pápež František hovoriť o homosexuálnej lobby pôsobiacej vo Vatikáne. Je to potvrdenie z najvyššej úrovne a podobne reagovali mnohí kardináli, arcibiskupi a biskupi.

Naproti tomu samotný pojem homofóbie je umelo vytvorený na účely homopropagandy. Má hrať takú rolu, akú v jazyku bolševikov hrali výrazy „reakcionár“ či „kulak“, alebo „špinavý Žid“ v jazyku nacistov. Sú to slová, ktoré majú pomáhať zabíjať. Označenie týmto menom má uvrhnúť ich nositeľov do kategórie podľudí, ktorí nemajú právo podieľať sa na spoločenskom živote a ktorých možno ľubovoľne urážať. Najprv má viesť k ich občianskej a potom k fyzickej smrti. Je to skutočne rasistický pojem, pretože predpokladá existenciu istej rasy „homofóbov“, ktorá je vylúčená z ľudskej rasy, a voči ktorej je preto všetko dovolené – najprv ubližovať, vyhodiť z práce, zbavovať občianskych práv.

V praxi homoideológovia nazývajú homofóbov každého, kto vysloví hoci len jedinú kritickú vetu o ich téme. Pritom sebe pripisujú božské vlastnosti, pretože sa považujú za nekritizovateľných. Podobne „narkofóbov“ či „alkofóbov“ by bolo možno nazvať kohokoľvek, kto kritizuje životný štýl narkomana alebo alkoholika. Nejde tu o žiadnu psychologickú kategóriu, iba o palicu na bitie kritikov homoideológie.

Podľa tohto kritéria poprednými „homofóbmami“ sú pápeži – Ján Pavol II., Benedikt XVI., František – pretože patria medzi kritikov tejto ideológie. Podobne aj všetci verní biskupi, kňazi, kresťania – a najmä svätí, ako

Matka Tereza z Kalkaty. Takže sme v dobrej spoločnosti.

Treba tiež dodať, že homoideológovia chcú zaviesť zákony zakazujúce akúkoľvek kritiku homosexuality (a takéto zákony už v niektorých krajinách platia). Podľa týchto zákonov už za jedno kritické vyjadrenie ako je citácia Písma alebo vedeckých výskumov, môžete ísť do väzenia. Podľa nich musia byť v prvom rade väznení pápeži a kardináli, biskupi a kňazi ako poprední homofóbovia. Ak by boli tieto zákony zavedené skôr v Poľsku, žiadna púť Jána Pavla II. do vlasti by nebola možná, musel by byť zatknutý hneď po prilete ešte na letisku. Našťastie ani komunisti sa neodvažovali na takéto šialenstvá, o ktoré sa homolobisti bezohľadne snažia.

Veľká väčšina Poliakov má negatívny názor na homoideológiu, vrátane homozväzkov a homoadopcií. Často o tom aj hovoria. Keby teda homolobby získala práva, o ktoré bojuje, drvivá väčšina Poliakov by musela byť ustavične vo väzení. Bolo by treba vytvoriť policajný štát s tisíckami špiónov a tisíce koncentračných táboroch pre desiatky miliónov „homofóbov“, skutočné homogulagy dvadsiateho prvého storočia. A to na poľskej zemi, najviac zničenej a krvavenej totalitarizmami dvadsiateho storočia. Naozaj chceme dať všetku moc ľuďom, ktorých požiadavky majú také logické dôsledky?

Ja teda nie, a preto im oponujem majúci na pamäti, že keby sa dostatočný počet ľudí bol rázne postavil proti nacistom a bolševikom, títo by sa nikdy neboli dostali k moci.

Robím to aj napriek tomu, že sa mi vyhrážajú smrťou, že budem zavraždený ako kňaz Popiełuszko. To dokazuje, s kým tu máme do činenia. Ľuďom, ktorí klamú a vyhrážajú sa, treba sa postaviť na odpor, aby nezaviedli totalitnú vládu. Okrem toho, netreba sa priveľmi obávať mučeníctva a smrti. Veď predsa pri obrane vlasti v prípade vojny hynú milióny vojakov. Tým viac máme povinnosť bojovať ako Kristovi vojaci, pokiaľ ide o obranu nebeskej vlasti, kedy bojovať za pravdu znamená bojovať za večnú spásu miliónov vrátane našich smrteľných nepriateľov, dokonca aj tých, ktorí sú cynickými a pokryteckými homoideológmi. Aj toto sú naši bratia, tým viac ohrození, čím viac žijú v nenávisti a v klamstve.

O to viac, že ide o ochranu detí a mládeže

– To je pravda, veď v tomto roku po prvý raz bola snaha zaviesť program sexuálnej výchovy vytvorený podľa genderových pravidiel do poľských škôl. A podľa jeho kánonov je nevyhnutné už trojročné deti učiť masturbácii a dvanásťročné deti pohlavné spolunažívanie. Toto je ideálny program, ako z detí spraviť sexnarkomanov a zničiť ich budúcnosť. Takýto program museli vytvoriť a presadzovať sexuálni maniáci a takým nemožno dovoliť, aby sa približovali k deťom. Je to podobné ako dostať prostitútky a pasákov do škôl, aby dosýta sexuálne obťažovali deti.

Je to aj brutálny vpád do svätého kruhu rodín, porušovanie ústavných práv rodičov vychovávať deti v súlade s ich presvedčením. Ako silno musia človekom pohrdať ideológovia, ktorí sa dopúšťajú takýchto vecí!

Rodová ideológia vedie nielen k úchylkám, o ktorých hovoríte, ale aj k spochybňovaniu celej doterajšej európskej kultúry. Nedávno sme mali prípad, kedy výskumný pracovník akadémie vied ohlásil prácu, podľa ktorej hrdinovia románu *Kamene na násype*, knihy, ktorá formovala vlastenecké cítenie Poliakov, boli homosexuáli. A stále viac a viac prác takéhoto druhu objavuje údajné homosexuálne vzťahy v literárnych dielach.

– Je to pošpinenie veľkého Božieho daru, ktorým je priateľstvo, ktoré má v sebe oveľa viac nezištnosti než erotická láska, ktorá je okrem iného aj vlastníckou láskou a láskou uspokojujúcou vlastnú potrebu. Priateľstvo je duchovnejšie – je to spojenie v spoločnom pohľade, porozumení a konaní. Rovnako ako tomu bolo u mladých hrdinov románu *Kamene na násype*.

Ale toto je bohužiaľ typické aj pre ľavicových, ateistických homoideológov, je to ich typická porucha. Keď odmietajú Boha a priateľstvo s ním, sami sa vo svete ducha zbavujú toho, čo je najdôležitejšie a najvyššie. Stávajú sa duchovnými mrzákmi, ktorí akosi automaticky podceňujú sféru ducha a preceňujú sféru tela. Stávajú čoraz telesnejšími, čoraz viac zotročenými a zaslepenými vecami tela. A keďže sexuálna túžba je jednou z najsilnejších telesných túžob, preto predovšetkým ona začína ovládať ich myslenie. Všetko začínajú vnímať cez prizmu sexu, a to aj toho najzvrátenejšieho. Ale to je ako keby sa mravce snažili pochopiť matematiku olizovaním učebnice algebry. V ich očiach ak dvaja muži sú priatelia, tak určite musia byť homosexuáli.

Ľudia so špinavými dušami a rukami vnímajú všetko špinavo. Na všetkom, čoho sa len dotknú, zanechajú špinavú stopu. Všetko redukovujú na sex. Potom rúhavo hovoria nielen o hrdinoch Krajinskej armády (najväčšia ozbrojená odbojová organizácia v Poľsku v období 2. svetovej vojny), ale aj o Dávidovi, Jonatánovi, ba dokonca aj o Ježišovi a o apoštoloch.

Skutočnú tvár genderovcov najlepšie ukazujú gejovské stránky, či nimi písané knihy, napríklad *Lubiewo bez cenzúry* od Michala Witkowského. Sami tam otvorene priznávajú, že im ide predovšetkým o brutálny sex, že to je pre nich najdôležitejšie.

Ale tiež vidno, koľko trpia. Pretože ak človek povolaný k životu ducha, životu blízkeho anjelskému, žije spôsobom blízkym zvieratú, nikdy nebude šťastný. Bez ohľadu na to, čo urobil, či koľko mal sexuálnych partnerov, pretože žije proti svojej prirodzenosti. Človek je povolaný žiť v spoločenstve lásky s Bohom a s ľuďmi. Keď však zo seba urobí sexuálny stroj, zredukuje sa na telo a na jeho zmyselnú žiadostivosť, to je ako keby si uťal hlavu. Nemôže nikdy dosiahnuť skutočné ľudské naplnenie a šťastie.

Preto najväčším ohrozením pre homoideológov sú si oni sami. Keď bojujeme proti homoideológii, bojujeme aj o nich samých. Aj keď nám hrozia, že nás vyhodia z práce, vrhnú do väzenia alebo dokonca zabijú. To sú naši stratení trpiaci bratia, musíme ich milovať a bojovať o ich spásu, ako nás učil Ježiš, keď hovorili o láske k našim nepriateľom. Už teraz ako sexnarkomani strašne trpia, čo ich ale čaká vo večnosti? Treba vynaložiť všetko úsilie, aby sa obrátili a zachránili, ale tiež aby svojimi bludmi nenakazili ostatných. Milovať ľudí – ale vždy v pravde. Autentická láska nemôže ísť proti pravde.

Na všetko sa treba pozeráť v konečnej perspektíve, v perspektíve Boha a večnosti. A z tohto pohľadu zvlášť dobre vidieť absurdnosť každého hriechu a každej pokryteckej ideológie. V tejto perspektíve jasne vidieť, že každé víťazstvo lži a nenávisti je lokálne a dočasné. O to viac sa treba usilovať o záchranu našich blúdiacich a trpiacich homoideológov.

...

Vyšlo v časopise Polonia Christiana.

Kňaz Dariusz Oko – filozof, teológ, publicista. Prednáša na papežskej univerzite Jána Pavla II. v Krakove. Autor pojmu homohereza.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ano-v-nasom-prostredi-su-aj-pedofili-jestvuje-chora-cast-duchovnych-ktori-hlboko-zradzaju-svoje-poslanie-mozeme-povedat-judasova-cirkev/>